

Bình An

Trước Công Thụ

*Dẫu bất hạnh đến chơi
Cũng an nhiên đón nhận
Bão giông là số phận
Bình an là tâm mình*
(Vũ Thị Yến)

Hà Nội, năm 2025
(Lưu hành nội bộ)

Đình An *Trước Công Thế*

Mục lục

Lời mở đầu

Biến nỗi đau thành nguồn cảm hứng thi ca bất tận

Câu chuyện về chị Vũ Thị Yến (Thanh Hoá)

“Con không mệt, con chỉ không khỏe một chút thôi”

Chia sẻ của cháu Lê Hà Minh Anh (Hà Nội)

Nghị lực chiến thắng những nỗi đau lớn của cuộc đời

Câu chuyện về chị Đào Thị Thanh Thanh (Tuyên Quang)

Đỗ đại học sau những ngày điều trị ung thư

Câu chuyện về em Trương Huy Bách (Thái Nguyên)

Tái sinh sau ghép tế bào gốc

Câu chuyện về anh Nguyễn Văn Hải (Quảng Trị)

Giữa bóng tối, một niềm tin vẫn sáng

Chia sẻ của anh Trần Văn Thi (Ninh Bình)

Niềm đam mê ngoại ngữ của cô bé ung thư máu

Câu chuyện về cháu Phạm Thị Minh Thư (Ninh Bình)

Món quà vô giá sau những biến cố

Câu chuyện về chị Nguyễn Thị Ly (Hải Phòng)

Kỳ tích đến với người phụ nữ từng liệt nửa người

Chia sẻ của chị Lê Thị Kim Dung (Hưng Yên)

Nữ TikToker mắc ung thư máu và lòng biết ơn dành cho Hành trình Đỏ

Câu chuyện về chị Hồ Quỳnh Hương (Bắc Ninh)

01.

02.

05.

07.

10.

13.

15.

17.

19.

22.

24.

Lời mở đầu

Tôi thường được nghe nói rằng, bác sĩ, điều dưỡng là điểm tựa của người bệnh. Nhưng ở một góc nhìn khác, người bệnh cũng là điểm tựa của các y bác sĩ.

Bởi khi người bệnh vượt qua nỗi lo sợ ban đầu, có được tâm thế bình an, lạc quan và đạt được kết quả điều trị tốt thì đó chính là niềm vui, là động lực để các y bác sĩ vững tin hơn trong công việc của mình.

Mỗi chúng ta ai cũng có lúc khỏe mạnh, lúc ốm đau; và ai cũng có thể là điểm tựa cho người khác.

Mong các cô bác, anh chị, các cháu luôn giữ vững niềm tin và mạnh mẽ trên chặng đường điều trị, vì các bạn chính là chỗ dựa tinh thần của người thân, của các y bác sĩ và của cả những người đang trải qua thời điểm khó khăn trong cuộc đời.

DGS.TS. BS. Nguyễn Hà Thanh
Viện trưởng Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương

Biến nỗi đau thành nguồn cảm hứng thi ca bất tận

Chỉ trong 4 năm đã hai lần bị ung thư “ghé thăm”, nhưng những đợt ra vào viện triển miên đã chẳng thể làm chị Vũ Thị Yến nản lòng. Ngược lại, chị càng vững vàng hơn, bình thản hơn trước những sóng gió và biến chúng thành nguồn cảm hứng bất tận để viết nên những bài thơ chiêm nghiệm sâu sắc về cuộc đời.

Hai lần đối mặt với ung thư

Năm 2000, chị Vũ Thị Yến đã trải qua ca phẫu thuật do bị K tuyến giáp và từ đó phải uống thuốc liên tục. Sau khi cắt cả hai bên tuyến giáp, sức khỏe của chị đã không còn được như xưa.

Dù cơ thể hay mệt mỏi, sức đề kháng suy giảm, thường xuyên bị đau xương khớp và xoang... nhưng chị vẫn đối diện với nó một cách dễ dàng, không lo lắng, không sợ hãi.

Những tưởng cuộc sống của chị sẽ bình yên trở lại thì đến năm 2024, chị nhận thấy cơ thể mình có nhiều dấu hiệu bất thường. Những cơn sốt nhẹ vào buổi chiều dai dẳng không dứt, kèm theo là chán ăn và ra mồ hôi trộm, hạch sưng to.

Sau ba tháng đi qua các bệnh viện, chị mới biết mình bị một căn bệnh có cái tên rất lạ: U lympho không Hodgkin tế bào T (ung thư hạch). Khi được chuyển sang Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương, bệnh của chị đã phát triển xâm lấn lên lưng, sưng tấy bụng và chân trái gây đau đớn.

Hai lần liên tiếp vào viện vì ung thư, chị đã có lúc rất hoang mang, ngậm ngùi cho số phận và không tránh khỏi những ý nghĩ tiêu cực...

Chị Vũ Thị Yến ở bên các bác sĩ Khoa Bệnh máu tổng hợp.

Trong những ngày nằm tại Khoa Bệnh máu tổng hợp, chị gặp những người đồng bệnh chiến đấu một cách kiên cường và lui bệnh. Những câu chuyện đầy hy vọng về các chiến binh ung thư ở tử sách của Viện đã giúp chị tìm thấy sự bình an trong tâm hồn.

Chị sẵn sàng bước vào quá trình truyền hoá chất với lòng kiên định:

"Bạn có thể không chiến thắng được bệnh tật

Nhưng bạn vẫn có thể chiến thắng nỗi sợ hãi

Bạn có thể sống từng ngày không hối tiếc, không hoang mang, không lãng phí

Sống... như thể ngày mai là món quà bất ngờ

Sống... như thể hôm nay là lần cuối cùng mình được yêu thương trọn vẹn".

Sức mạnh từ nghị lực và thơ ca

Chị coi mỗi đợt hoá trị là một hành trình leo núi. Qua mỗi ngọn núi cao, có nước mắt, có đau đớn, vật vã... nhưng chưa bao giờ chị bỏ cuộc. Chị luôn tâm niệm *"Có bông hồng nào không có gai, có cuộc chiến nào không có gian khổ"*.

Thay vì cho rằng mình bất hạnh, chị cảm thấy may mắn vì được điều trị ở Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương, may mắn vì vượt qua từng đợt truyền hoá chất.

Chị hạnh phúc vì trong những thời khắc khó khăn ấy, chị nhận ra lòng tốt, sự bao dung, nhân ái của người thân, bạn bè, học sinh và cả những người xa lạ.

Chị tâm sự: *"Cuộc chiến với ung thư thật khắc nghiệt, nhưng nếu chúng ta không sợ hãi, coi đó là một thử thách và chúng ta là những chiến binh dũng cảm, tôi tin chúng ta sẽ chiến thắng."*

Và dù kết quả thế nào, chúng ta cũng tự hào vì mình đã dám sống, dám đối mặt với khó khăn vì ít nhất chúng ta vẫn còn có hy vọng."

Mặc dù đã bước sang tuổi 60 nhưng chị Vũ Thị Yến vẫn kiên trì, bền bỉ vượt qua cả ung thư tuyến giáp và ung thư hạch. 2 bệnh ung thư đã không thể lấy đi

Chị Vũ Thị Yến đã không còn sợ ung thư.

của chị nụ cười và niềm tin mà còn thấp lùn trong chị khát vọng sống từng ngày thật ý nghĩa, thật vui vẻ.

Dù ở thời điểm nào, chị vẫn luôn mang theo tình yêu thương tha thiết. Trước đây, thơ của chị thường viết về những nỗi đau. Nhưng rồi chị nhận ra càng trong đau khổ, ta càng không nên chìm đắm trong những suy nghĩ tiêu cực.

Chính trong những ngày tháng bệnh tật đeo đuổi, chị đã viết nên những bài thơ tràn đầy sức sống và nghị lực, với lời khẳng định "*Chấp nhận cuộc đời ta, không thêm buồn tủi*".

Hãy đọc những dòng thơ của chị để thấy: người phụ nữ ấy đã vượt lên trên nỗi đau thể xác, bình thản trước những quy luật dù là nghiệt ngã nhất của cuộc đời.

Chị đã chiến thắng nỗi sợ hãi, tuyệt vọng để sống trọn vẹn và lan tỏa nguồn năng lượng tích cực cho những tâm hồn đang hoang mang, lo sợ, như chính chị đã từng trải qua.

Bạn đã bao giờ Tuyệt vọng???

...Cuộc sống này, bạn ơi có thấy
Bao mảnh đời... rạn vỡ thương đau
Người mắc bệnh nan y, phút cuối chẳng lẽ sầu
Miệng mỉm cười mỗi phút giây được sống

Có bao người đã đi qua tuyệt vọng
Chân dẫm gai, nhỏ máu đỏ trên đường
Có bao người chỉ ước được bình thường
Để được sống, được yêu thương...làm việc

Dẫu vất vả, khổ đau... vẫn bao người tha thiết
Thắp sáng trái tim mình thành bó đuốc đêm đen
Sống là phải vươn lên, không được phép yếu hèn
Dẫu thất bại... ta đã từng dám sống.

Vô Thường

... Bạn lòng chi em giông tố
Đau thương sinh tử muôn đời
Tấm thân cũng là TỬ ĐẠI
Đất, nước, gió, lửa em ơi

Quý từng phút giây hiện hữu
Buông đi đau khổ oán hờn
Yêu thương thật nhiều em nhé
Cuộc đời sẽ nhẹ nhàng hơn

"Con không mệt, con chỉ không khỏe một chút thôi"

Năm 2024 là năm đặc biệt đối với con, vì con được ở cùng với bố mẹ tại Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương, ngôi nhà đặc biệt đầy yêu thương.

Nhớ lại những ngày đầu tiên ở nơi này, đó là khi con đang học lớp 3. Con có chút lo lắng, có chút sợ hãi khi nhìn thấy các bệnh nhi xung quanh, có những em bé mới chỉ vài tháng tuổi. Thế mà tất cả đều mang trên mình những dây truyền, kim tiêm và hơn hết đó là nghị lực để chiến đấu với bệnh tật.

Hành trình của con bắt đầu vào "ngôi nhà" cũng là những lần kiểm tra xét nghiệm máu, chọc tủy, tiêm tủy, truyền máu, truyền thuốc và truyền hóa chất.

Tóc con bắt đầu rụng. Con đau lắm, nhiều lúc con có cảm giác lưng sắp gãy, chân tay tê cứng, cứ mỗi ngày lại thêm một vài vết bầm tím do lấy ven.

Nhờ đọc phiếu sức khỏe đầu giường mà con biết mình đang mắc phải bệnh bạch cầu cấp. Con không hiểu bạch cầu cấp là gì, nhưng những ngày sau, con biết đó là bệnh ung thư máu.

Nhưng trên chặng đường ấy là bố, là mẹ hằng ngày chăm sóc con. Đó là các bác sĩ, các cô điều dưỡng ngày đêm không quản mệt nhọc, chỉ mong cho các bệnh nhân khỏe mạnh trở lại.

Có những ngày con không muốn ăn, ăn vào nôn ra, con lại cố gắng ăn tiếp. Nhìn bố mẹ lo lắng, con biết mình phải cố gắng nhiều hơn nữa, vượt qua sự sợ hãi và đau đớn để nhanh chóng khỏi bệnh.

Con cũng biết lúc đó cả bố và mẹ đã cố gắng, nỗ lực rất nhiều. Con thấy tóc của bố mẹ điểm bạc, bố mẹ cũng ít cười hơn trước đây. Dần dần, mẹ giải thích cho con về bệnh và chuẩn bị cho những ngày tháng điều trị dài ở viện.

Bố tạm gác công việc để chạy đi, chạy lại lo thuốc thang cho con ở viện. Mẹ vừa đi làm, vừa tranh thủ cơm nước mang vào viện và chăm lo cho cả các chị em con ở nhà.

Những lúc không phải tiêm truyền, con tranh thủ đọc sách, vẽ tranh và làm bài tập cô giáo gửi. Cũng chính nhờ vào sự dạy bảo ân cần của các cô qua màn hình điện thoại, con vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ năm học và đạt giải

"Rồi con sẽ khỏe, con sẽ đi học và làm thật nhiều việc tốt".

"Trạng" của trường trong kì thi Hoa Trạng Nguyên - một cuộc thi, một sân chơi bổ ích được tổ chức hàng năm tại trường con.

Nếu có ai hỏi con: *"Bạn có buồn không?"*; *"Bạn có mệt không?"*, con sẽ mỉm cười trả lời: *"Con không mệt, con chỉ không khỏe một chút thôi. Rồi con sẽ khỏe, con sẽ đi học và làm thật nhiều việc tốt".*

Cũng nhờ ở một thời gian dài ở khoa Bệnh máu trẻ em, Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương nên con đã hiểu hơn về căn bệnh của mình.

Con mong mình và các bệnh nhi ở đây luôn là những chiến binh cầu vồng dũng cảm đối mặt với khó khăn.

Hãy sống bình an trong từng phút giây. Hãy tin rằng khi chúng ta có niềm tin vào cuộc sống thì chúng ta có thể vượt qua tất cả.

Nếu ai đó đọc được bức thư của con mà cũng đang điều trị với bệnh tật thì hãy vững tin lên nhé.

Dù tóc đã rụng nhưng Minh Anh vẫn tự tin biểu diễn văn nghệ tại trường và đạt giải Nhất.

Ung thư là một bài toán khó. Nhưng chiến binh ung thư là những học sinh giỏi. Vì học sinh giỏi có thể giải được những bài toán khó đấy ạ.

Thấm thoắt cũng đã gần 2 năm trôi qua, con cũng đã được các bác sĩ cho đi duy trì gần 1 năm rồi đấy. Con đã được trở về với những bữa cơm bên gia đình; những ngày được cắp sách tới trường với chiếc khăn quàng đỏ thắm trên vai và những điều tốt đẹp.

Con thực sự không thể biết rõ nhưng con hiểu: *“Ung thư không phải là dấu chấm hết. Ung thư chỉ là một dấu phẩy nhỏ, nói với chúng ta hãy viết tiếp một hành trình mới”*.

Lê Hà Minh Anh (10 tuổi, Hà Nội)

Minh Anh được tuyên dương tại Đại hội Cháu ngoan Bác Hồ toàn quốc năm 2025.

Nghị lực chiến thắng **những nỗi đau lớn của cuộc đời**

Ở tuổi 27, chị Đào Thị Thanh Thanh (Tuyên Quang) tưởng chừng cuộc sống của mình đã viên mãn khi có một gia đình hạnh phúc, có một sự nghiệp đang phát triển thì bỗng một ngày, chị biết tin mình mắc căn bệnh ung thư máu.

Khoảnh khắc nhận kết quả chẩn đoán, mọi dự định, kế hoạch về tương lai trong chị trở nên mờ mịt. Điều làm chị day dứt nhất là khi nghĩ đến cậu con trai còn nhỏ, con sẽ ra sao nếu chị không thể chiến thắng căn bệnh này.

“Lúc đó, tôi chỉ có một điều ước là được sống cho đến khi con học hết tiểu học. Đó không hẳn là điều ước mà là quyết tâm tôi tự đặt ra cho mình, bằng mọi giá tôi phải sống”, chị Thanh hồi tưởng lại.

Bước vào “trận địa” với tâm thế đầy quyết tâm, nhưng chị Thanh đã không đáp ứng ngay trong đợt truyền hoá chất đầu tiên.

Không cho phép bản thân lún sâu vào nỗi thất vọng, chị gạt nước mắt, tự động viên mình: *“Lần một không lui thì lần hai, lần ba sẽ phải lui. Không phải chuyện gì cố gắng cũng sẽ được. Nhưng không cố gắng thì chắc chắn bạn sẽ không biết mình được gì!”*

Chị Thanh đã mang theo niềm khát khao sống mãnh liệt để vượt qua quá trình hoá trị. Và niềm hy vọng của người mẹ trẻ một lần nữa được nhen nhóm khi chị có cơ hội ghép tế bào gốc phù hợp HLA hoàn toàn từ em trai.

Chị nhớ lại những ngày trong phòng ghép: *“Có những lúc tôi đau đến mức như vượt quá sức chịu đựng của một con người, có những lúc tôi quỳ gối cầu xin để mình không phải chịu đựng nữa.*

Nhưng tôi lại tự nhủ: có thể ngày hôm nay không tốt, ngày mai còn tệ hơn, nhưng biết đâu ngày kia lại tốt gấp nhiều lần hôm nay”

Sau gần 2 tháng chiến đấu trong phòng cách ly, chị xúc động nghẹn ngào khi được thông báo ca ghép đã thành công. Sự thành công đó không phải phép màu, đó là kết quả của sự nỗ lực, tận tâm của các y bác sĩ, sự đồng hành của gia đình và nghị lực phi thường của chị Thanh Thanh.

“Ngày 24/10/2019 là ngày tôi bắt đầu ghép tế bào gốc, tôi coi đó ngày sinh nhật thứ 2 của mình. Các y bác sĩ tại Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương đã giúp tôi hồi sinh. Sau này, tôi luôn kể với người thân, bạn bè rằng tôi đã có 2 lần được sinh ra như thế”, chị Thanh tâm sự.

Sau ca ghép, chị Thanh tưởng chừng được quay lại cuộc sống hạnh phúc, êm đềm như trước thì số phận lại đẩy chị vào một thử thách khác.

Vợ chồng chị Thanh quyết định không sống chung nữa và chị sẽ chăm sóc con trai. Một người mẹ đơn thân bình thường nuôi con đã vất vả, với một người phụ nữ vừa trở về từ ranh giới sinh tử như chị còn khó khăn hơn rất nhiều.

Chị Thanh Thanh gặp lại TS.BS. Vũ Đức Bình, Phó Viện trưởng Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương, người đã tư vấn cho chị về việc điều trị từ 6 năm trước.

Chị bắt đầu cuộc sống mới bằng việc trở về quê, mở một cửa hàng kinh doanh thiết bị máy văn phòng. Sau một thời gian, chị lại đưa ra một quyết định táo bạo: quay lại thành phố để có nhiều cơ hội kinh doanh và con có môi trường học tập tốt hơn.

Chị không ngừng thử thách bản thân khi “dấn thân” vào một lĩnh vực mới đó là bất động sản. Mọi sự khởi đầu đều không dễ dàng và công việc đôi khi còn gặp cả những rắc rối.

Dù không khoẻ mạnh như mọi người, chị Thanh vẫn luôn nỗ lực hết sức mình để chuẩn bị cho con trai một tương lai tốt nhất. Nhờ sự dũng cảm và quyết tâm của chị mà cuộc sống của hai mẹ con ngày càng ổn định hơn.

Có đôi lúc, chị Thanh nghĩ rằng, mình được sinh ra để đối mặt với những biến cố, và mỗi lần vượt qua, chị lại mạnh mẽ hơn để tìm thấy được phiên bản tốt hơn của chính mình.

Ít ai nghĩ được một người phụ nữ nhỏ bé, mảnh mai đã từng trải qua cơn bạo bệnh, lại phải đối mặt với nỗi đau gia đình tan vỡ mà vẫn có thể tự xây dựng sự nghiệp, nuôi dạy con và sống một cuộc đời rực rỡ.

Sau những biến cố, chị Thanh Thanh vẫn có thể tự xây dựng sự nghiệp và sống một cuộc đời rực rỡ.

Chị Thanh Thanh tại lễ khai trương cửa hàng máy tính cơ sở 2 của mình.

Chị Thanh chia sẻ: “Khi mới bị bệnh, tôi chỉ khao khát được sống đến khi con học hết tiểu học. Giờ đây, con trai cũng đã thi đỗ vào trường THCS chất lượng cao của tỉnh, tôi lại có thể đặt cho mình mục tiêu xa hơn”.

Năm 2025, chị tiếp tục khai trương cửa hàng máy tính thứ 2. Giờ đây khi nhắc lại những chuyện đã qua, chị Thanh chỉ mỉm cười vì tất cả đã lùi lại phía sau, giờ là lúc hướng đến tương lai tươi sáng.

“Tôi không dám nhận mình đã thành công, tôi rất biết ơn vì đã sống được đến ngày hôm nay. Tôi càng thêm trân trọng cuộc sống, trân trọng gia đình và những người yêu thương mình. Có đôi khi, tôi thầm cảm ơn những biến cố trong cuộc đời, nếu không có chúng, có lẽ tôi cũng không biết bản thân lại mạnh mẽ đến vậy.

Tôi cũng mong tất cả đồng bệnh sẽ luôn lạc quan, vượt qua khó khăn để may mắn được ở lại, bởi chúng ta chỉ cần còn thở là còn hy vọng”.

Chị Thanh Thanh ở bên BSCKII. Võ Thị Thanh Bình, Trưởng khoa Ghép tế bào gốc.

Đỗ đại học sau những ngày điều trị ung thư

Nhận kết quả thi THPT Quốc gia với 28 điểm khối A00, nam sinh Trương Huy Bách và gia đình không kìm nén được niềm hạnh phúc. Bởi lẽ, đây là thành quả của sự nỗ lực, chiến đấu không ngừng của Huy Bách suốt hơn 2 năm qua khi em vừa điều trị bệnh ung thư máu, vừa ôn thi Đại học.

Tháng 6 năm 2023, cậu học trò Trương Huy Bách biết tin mình bị bệnh lơ-xê-mi cấp dòng tuỷ (ung thư máu) khi đang học lớp 11. Dù rất buồn và thất vọng, nhưng được sự động viên, chăm sóc của gia đình, em đã bước vào hành trình chiến đấu với căn bệnh quái ác.

Từ nhỏ, Bách đã là một học sinh thông minh và có niềm say mê với các môn Toán, Vật lý, Hoá học. Trong gần 1 năm điều trị tại Khoa Hồi sức cấp cứu, Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương với 4 đợt hoá trị, Bách vẫn không ngừng học ngay trên giường bệnh. Huy Bách cho biết, mỗi khi giải đề, làm bài tập, em lại có thêm hứng thú và động lực để quên đi tất cả những đau đớn do tác dụng phụ của hoá chất.

ThS.BS.Phan Thị Thuỳ Trang, Khoa Hồi sức cấp cứu, Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương chia sẻ: “Bình thường người bệnh điều trị hoá chất rất mệt mỏi, nhiều người mệt đến mức không ăn uống được. Nhưng riêng em Bách thì có thể sáng truyền hoá chất, tối đã thấy em ngồi dậy học bài. Các y, bác sĩ của Viện đều ấn tượng và khâm phục tinh thần ham học cũng như nghị lực của em.

Huy Bách chia sẻ niềm vui đỗ Đại học với các y bác sĩ Khoa Hồi sức cấp cứu.

Tôi vẫn nhớ 8 giờ 3 phút ngày 16/7, Bách nhắn tin cho tôi báo điểm thi Đại học, tôi đã chia sẻ ngay với các đồng nghiệp và cả khoa vỡ òa trong hạnh phúc”.

ThS.BS. Phan Thị Thuỳ Trang nhớ khoảnh khắc nhận tin vui của Bách chính xác đến từng phút, vì đúng 8 giờ sáng ngày 16/7 là thời điểm công bố điểm thi tốt nghiệp THPT. Ngay sau khi biết điểm và báo cho gia đình, Bách đã báo ngay cho các y, bác sĩ - những người đã động viên, chăm sóc và khích lệ em những ngày ở Viện.

“Em rất biết ơn các y bác sĩ Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương, các anh chị, cô chú đã giúp em vượt qua giai đoạn khó khăn nhất khi ôn thi vào Đại học. Trước đây, em chưa từng nghĩ bị ung thư vẫn có thể tiếp tục học tập và đi thi, nhưng sự tiến bộ của khoa học và sự tâm huyết của các anh chị, cô chú bác sĩ, điều dưỡng đã nâng đỡ em đạt được ước mơ của mình”, Huy Bách tâm sự.

Với niềm yêu thích đặc biệt trong học tập, Huy Bách luôn chủ động lên kế hoạch ôn luyện, giải đề. Năm 2023, em phải bảo lưu năm học lớp 11 do thường xuyên phải đi Viện. Trong phòng bệnh, em vẫn tiếp tục tự học để theo kịp tiến độ của các bạn cùng tuổi.

Vì sức khoẻ yếu, Huy Bách không thể học thêm nhiều mặc dù rất ham học. Thay vào đó, em luôn cố gắng nghe giảng và ghi

nhớ thật kỹ kiến thức ngay trên lớp, khi có thời gian, em nhờ các thầy cô tại trường cấp 3 giảng giải thêm.

Với môn Toán, em học thêm các khoá học online với một thầy giáo trên Facebook. Còn với 2 môn Vật lý và Hoá học, em hoàn toàn chỉ học trên lớp và tự học tại nhà.

Trước khi phát hiện bệnh, Trương Huy Bách luôn là một học sinh giỏi của trường THPT Phú Bình với giải Ba năm lớp 10 và giải Nhì năm lớp 11 môn Hoá học tại kỳ thi Học sinh giỏi tỉnh Thái Nguyên.

Sau khi điều trị bệnh, trở về trường học, em vẫn giữ vững phong độ và tiếp tục “gặt hái” thành tích tại kỳ thi Học sinh giỏi tỉnh với giải Ba môn Hoá học năm lớp 12.

Chị Trần Linh (giáo viên trường THPT Phú Bình, tỉnh Thái Nguyên) cho biết: “Bách thi năm 2025 là năm đầu tiên thi theo chương trình mới. Dù chỉ được học chương trình mới bắt đầu từ Học kỳ II lớp 12, nhưng nhờ sự chăm chỉ, nỗ lực của bản thân, Bách bắt kịp rất nhanh.

Khi có kết quả thi, em cảm ơn mình, nhưng bản thân mình thấy chính mình phải cảm ơn em. Cảm ơn những người học trò đã tiếp lửa cho hành trình bền bỉ với nghề của các thầy cô. Cảm ơn vì các em đã cố gắng, không từ bỏ”.

Với tổng điểm 28, Bách đã trở thành Á khoa khối A00 của trường THPT Phú Bình và đỗ vào khoa Vật lý của trường Đại học Sư phạm Hà Nội.

“Ước mơ của em là trở thành giáo viên, em cảm thấy mình phù hợp với việc dạy học và muốn nghiên cứu, học hỏi sâu hơn về các môn học tự nhiên”, Huy Bách tâm sự.

28 điểm thi THPT Quốc gia là kết quả của sự nỗ lực phi thường, không chỉ là quá trình học tập, ôn luyện

mà còn là cuộc chiến giành lại sự sống. Tình yêu thương của gia đình, sự tận tụy của các y bác sĩ cùng niềm đam mê tri thức đã trở thành đôi cánh, nâng đỡ cậu học trò Trương Huy Bách chạm tới tương lai tươi sáng.

Tái sinh sau ghép tế bào gốc

3 năm sau ngày được ghép tế bào gốc, thầy giáo Nguyễn Văn Hải (Quảng Trị) đã trở lại với cuộc sống tràn đầy năng lượng tích cực. Ngoài công việc giảng dạy tại Trung tâm Giáo dục thường xuyên Quảng Bình, anh cũng làm chủ một công ty du lịch tại địa phương.

Chỉ 2 ngày trước 20/11, thầy giáo Nguyễn Văn Hải không khỏi bàng hoàng khi phát hiện mắc bệnh ung thư máu. Nhưng nhờ sự quan tâm của người thân, bạn bè, đồng nghiệp và học trò, cùng sự dốc sức đồng lòng từ đội ngũ y bác sĩ, thầy giáo trẻ đã vượt qua thử thách cam go đầu tiên - điều trị hoá chất.

Kết quả lui bệnh giúp anh càng quyết tâm thực hiện ca ghép tế bào gốc. Khi ấy, người em trai cũng sẵn sàng hiến tế bào gốc để cứu anh Hải và may mắn có chỉ số HLA phù hợp hoàn toàn với anh. Bên cạnh đó, sự chung tay của cộng đồng đã giúp anh có đủ chi phí. Ca ghép tế bào gốc đồng loài phù hợp HLA đã được tiến hành.

Thời gian trong phòng cách ly, anh đối diện với nhiều tác dụng phụ và biến chứng sau ghép như: những cơn sốt triền miên không dứt, nôn nhiều, không ăn uống được...

Trước khi bị ốm, anh rất ít vận động, tập thể dục. Nhưng từ khi mắc bệnh và được

bác sĩ khuyên nhủ, anh tận dụng từng chút thời gian mỗi ngày, lúc không mệt là quyết tâm phải vận động. Anh rèn luyện với cường độ vừa phải để cơ thể được duy trì vận động. Ngay cả thời gian trong phòng ghép, anh vẫn đi bộ quanh phòng, tập đạp xe.

"Khi nghĩ lại, tôi vẫn không hiểu làm thế nào mình trải qua được khoảng thời gian ấy. Nó giống như bước qua cửa tử. Sau ca ghép, tôi cảm giác mình được sống lại và quý trọng hơn cuộc sống này". Anh nhấn nhủ mọi người hãy tin tưởng và thực hiện đúng chỉ dẫn của các y bác sĩ để có kết quả điều trị tốt nhất.

Quãng thời gian sau đó, anh Hải uống thuốc phòng biến chứng ghép chống chủ theo chỉ định của bác sĩ, chăm sóc sức khỏe, luyện tập thể dục.

"Sau ca ghép, tôi cảm giác mình được sống lại và quý trọng hơn cuộc sống này".

Từ một người không thích vận động, anh Hải tìm đến nhiều môn thể thao như: chạy bộ, bơi lội, pickleball. Chơi thể thao đối với anh hiện giờ trở thành một thói quen đều đặn.

Thời gian điều trị cũng là lúc thầy giáo Nguyễn Văn Hải tạm gác mọi công việc. Nhớ trường lớp, nhớ học trò nhưng trong vòng 1 năm sau ghép tế bào gốc, anh Hải chưa thể đi làm ngay. Thầy giáo trẻ cứ dõi theo các hoạt động của trường từ xa qua những tấm hình. Thời điểm đó, được thêm cơ hội ngắm nhìn những điều mình yêu thương và trân trọng đã là niềm hạnh phúc.

Những dòng tin nhắn xúc động của học trò gửi nhân ngày 20/11 đã giúp thầy giáo trẻ vượt qua biết bao ngày khó khăn chiến đấu với bệnh.

"...Em rất mong được gặp lại thầy vào một ngày nào đó sớm nhất có thể. Các bạn trong lớp cũng vậy, có nhiều bạn nhớ tới thầy, muốn gửi lời hỏi thăm, nhưng mấy bạn rụt rè khó biểu đạt được thành lời..."

Rồi ngày ấy cũng đến, khi sức khỏe ổn định, thầy Hải chính thức quay lại bục giảng.

Vốn là một người năng động, thích khám phá, đi đây đi đó, lại thêm tình yêu cuộc sống trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết, anh mạnh dạn thử sức ở lĩnh vực mới - thành lập công ty tổ chức các tour du lịch và sự kiện.

Hình ảnh của Quảng Bình (nay là Quảng Trị) với nhiều danh lam thắng cảnh nổi tiếng đã đến với du khách qua những trải nghiệm gần gũi. Không chỉ tự mình viết nên chặng đường mới, anh còn tạo công việc cho nhiều người có cùng niềm đam mê.

Dù không còn hiến máu như trước kia, anh Hải tiếp tục vận động hiến máu và tham gia các công tác tình nguyện. Mỗi tháng, anh trích một khoản nhỏ nhỏ từ lợi nhuận của công ty du lịch ủng hộ các hoàn cảnh khó khăn qua Chương trình Nhân ái, Báo Dân trí - nơi đã đồng hành cùng anh tái sinh sự sống.

Anh Nguyễn Văn Hải dành thêm tâm huyết với ngành du lịch.

Giữa bóng tối, một niềm tin vẫn sáng

Sau những ngày đi khám qua nhiều bệnh viện, tôi đã có dự cảm chẳng lành khi được chuyển lên phòng 720 (Khoa Điều trị hoá chất, Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương). Tôi lặng lẽ nhận tin dữ, giống như một người không cảm xúc. Tôi không sốc, không buồn. Vì tôi sẵn sàng đón nhận hay do cơ thể đau đớn, mệt mỏi, chẳng còn sức lực để buồn phiền?

Giờ đây, khi đã đi được một chặng đường với căn bệnh này, tôi mới nhận ra: đón nhận nó dễ hơn là sống cùng với nó. Có lẽ chúng ta cần ít thời gian để chấp nhận sự thật, nhưng có mạnh mẽ để chiến đấu với nó hay không lại là cả một hành trình dài.

6 tháng - một cuộc chiến

Tôi bắt đầu điều trị. Mỗi đợt truyền hóa chất là một cuộc tra tấn. Cơ thể tôi mỗi mệt, rã rời, miệng lở loét, da dễ nhợt nhạt. Có những đêm tôi đau đến không ngủ nổi, chỉ biết nằm khóc trong âm thầm.

Mỗi lần nhìn gương, tôi chỉ thấy một cái bóng của chính mình - vật vờ và kiệt sức. Có những khoảnh khắc tôi muốn buông xuôi. Có những ngày tôi muốn được giải thoát thật nhanh. Vì quá đau - đau từ thể xác đến linh hồn.

Nhưng có một ngày trong viện, tôi nghe tiếng một bé gái cũng điều trị ung thư nói với mẹ: *"Con không sao đâu mẹ ạ. Mẹ đừng khóc nữa!"*

Tôi quay mặt đi... và nước mắt tôi trào ra. Tôi - một người lớn - sao lại nghĩ đến bỏ cuộc, khi một đứa trẻ còn biết can đảm đến thế?

Tôi nghĩ đến gia đình, đến ánh mắt lo lắng xen lẫn yêu thương của cha mẹ. Và trên hết, tôi nghĩ đến Chúa Giê-su.

"Tôi đã từng ở đáy sâu tuyệt vọng nhưng tôi đã bước ra ánh sáng và chiến đấu với nó."

Tôi cầu nguyện nhiều hơn. Mỗi ngày, tôi dâng lên Ngài nỗi đau của mình, những nỗi sợ, những lần tuyệt vọng. Tôi thấy mình được an ủi, được vỗ về trong đức tin.

Dù cơ thể yếu đuối, tâm hồn tôi dần mạnh mẽ hơn. Tôi hiểu rằng Chúa không bỏ rơi tôi. Người đang đồng hành cùng tôi trong cuộc chiến này. Tôi không còn đơn độc.

Niềm hy vọng - Một món quà vô giá

Sau 6 tháng điều trị kiên cường, trải qua 3 lần điều trị hóa chất, tôi dần phục hồi. Bác sĩ mỉm cười nói với tôi: *"Kết quả điều trị tốt, tháng sau em sẽ được đi khám định kì, không phải nằm viện nữa"*.

Tôi không thể diễn tả hết niềm vui ấy. Không chỉ là cảm giác sống sót, mà là cảm giác đã chiến thắng một thử thách lớn nhất của cuộc đời mình bằng niềm tin, bằng tình yêu và bằng ý chí.

Nếu bạn - người đang đọc những dòng này - cũng đang chiến đấu với bệnh tật, đặc biệt là ung thư, xin hãy nhớ: Bạn không cô đơn.

Dù chặng đường này có thể gian nan, nhưng bạn có thể vượt qua, từng ngày một. Hãy để gia đình là điểm tựa, và nếu bạn có đức tin - hãy để niềm tin ấy là ánh sáng dẫn đường.

Đừng từ bỏ.

Đừng gục ngã.

Hãy sống trọn từng khoảnh khắc, dù là đau đớn nhất.

Bởi vì sự sống là món quà quý giá và bạn xứng đáng được yêu thương, được sống vui vẻ, bình an - ngay cả khi đang trong cơn bão.

Hãy tuân thủ những lời khuyên mà bác sĩ dành cho bạn, hãy kiên trì với phác đồ điều trị, đừng nghe chỗ này, chỗ kia có thuốc hay mà yếu lòng. Tôi đã luôn kiên định theo những chỉ dẫn của bác sĩ điều trị và sức khỏe tôi tốt hơn mỗi ngày.

Hãy chuẩn bị cho mình một tâm lý thật vững mạnh, vì chặng đường chiến đấu với căn bệnh ung thư máu không chỉ ngày một ngày hai. Nó gặm nhấm bạn từng ngày và chúng ta phải mạnh mẽ để luôn có một tinh thần lạc quan đối mặt với nó.

"Tôi đã làm được và tôi tin, bạn cũng sẽ làm được!"

Hãy học cách thay đổi lối sống tích cực hơn: thói quen ăn uống, ngủ nghỉ, thậm chí là thay đổi một công việc khác phù hợp hơn.

Dù còn đó những phút yếu lòng, những lúc chỉ muốn thả trôi thân xác với sự ngang trái của số phận. Nhưng nếu đã không thể khiến nó biến mất, hãy tập sống chung với nó. Xin được đón nhận mọi sự khó với tâm thế phó thác và tạ ơn!

Đến giờ, tôi vẫn mạnh khỏe để yêu thương bản thân và dành nhiều thời gian cho gia đình, làm những công việc phục vụ Thiên Chúa. Tôi tự hào với hành trình tuyệt vời mình đã trải qua. Tôi đã làm được và tôi tin, bạn cũng sẽ làm được.

Trần Văn Thi (Ninh Bình)

Niềm đam mê ngoại ngữ của cô bé ung thư máu

“Con mong học thật giỏi tiếng Anh và tiếng Trung để thực hiện ước mơ đi du học Trung Quốc và đưa bà đi du lịch”.

Đó là lời tâm sự của cô bé Phạm Thị Minh Thư (13 tuổi, Ninh Bình) với bà trong những ngày điều trị ung thư máu. Dù có những lúc đau đớn, mệt mỏi, nhưng những ước mơ trong con chưa bao giờ tắt.

Tháng 4 năm 2022, Minh Thư được chẩn đoán mắc căn bệnh bạch cầu dạng nguyên bào lympho cấp (ALL) khi đang học lớp 4.

Lúc này, con đang là một lớp trưởng năng động, hoạt bát và có thành tích học tập xuất sắc. Con được các bạn cùng lớp và thầy cô yêu mến vì sự cởi mở, ham học hỏi.

Nhập viện điều trị, trong hành trang của cô bé vẫn luôn có những cuốn sách để tranh thủ học và đọc những lúc rảnh rỗi. Minh Thư không biết khi nào mình sẽ khỏi bệnh, con chỉ lo lắng mình đi chữa bệnh lâu ngày sẽ không theo kịp bài học trên lớp.

Chị Trần Thị Phượng, mẹ Minh Thư cho biết: *“Nhiều lúc thấy con mệt, bố mẹ cũng khuyên con nghỉ ngơi nhưng Minh Thư vẫn muốn ngồi dậy, mang sách vở ra học bài.*

Nhờ vậy, dù điều trị hoá chất tấn công trong gần 1 năm từ tháng 4/2022 đến tháng 3/2023, con vẫn không bỏ lỡ kỳ thi nào ở trường và không phải bảo lưu kết quả”.

Chị Phượng cho biết thêm, cô giáo chủ nhiệm lớp 5 của Minh Thư đã vô cùng xúc động khi chứng kiến sự nỗ lực, quyết tâm của cô học trò nhỏ.

Cơ thể bé nhỏ của Minh Thư phải chịu đựng những đợt truyền hoá chất, những cơn đau khi chọc tuỷ, nhưng rất hiếm khi con than mệt hay đau với bố mẹ.

Những khi không có bố mẹ ở phòng bệnh, con thường tâm sự với các bạn, các anh chị cùng phòng: *"Em cố gắng không kêu vì sợ mẹ khóc nhiều. Em sẽ cố gắng để chữa khỏi bệnh"*.

Cuộc sống trong bệnh viện của con không chỉ là những ngày lặng lẽ trên giường bệnh mà còn rất sôi động với nhiều hoạt động thú vị.

Con tham gia các lớp học dành cho bệnh nhi, vẽ tranh, tập múa hát và biểu diễn trong các chương trình văn nghệ tại Viện. Con còn dự thi và đạt giải trong cuộc thi viết *"Mùa xuân hy vọng"* do Phòng Công tác xã hội tổ chức.

Có lẽ chính niềm say mê và sự hào hứng với tất cả các hoạt động ở Viện đã cho con thêm sức mạnh để *"đánh bại"* những cơn sốt, cơn đau ấy.

Minh Thư còn là một minh chứng sống động cho chúng ta thấy, những tế bào ung thư không thể đủ sức dập tắt ước mơ của cô gái nhỏ.

Khi được đi điều trị duy trì, Minh Thư đã cố gắng học song song cả tiếng Anh và tiếng Trung, đặc biệt là tự học tiếng Trung hoàn toàn bằng ứng dụng trên điện thoại.

Minh Thư tâm sự: *"Con cảm thấy Trung Quốc là một đất nước đang phát triển mạnh ở nhiều lĩnh vực, có truyền thống văn hoá phong phú."*

Con mơ ước được đến Trung Quốc, học tập những kiến thức mới và trở về làm việc, xây dựng đất nước. Con sẽ cố gắng từng ngày và không bao giờ từ bỏ ước mơ của mình".

Không chỉ kiên định với lựa chọn của riêng mình, Minh Thư còn luôn suy nghĩ, lo lắng cho người những người thân yêu. Con chia sẻ thêm rằng: *"Bố mẹ vừa nuôi cả*

Minh Thư và TS.BS. Hoàng Thị Hồng, Phó trưởng Khoa Bệnh máu trẻ em, người trực tiếp điều trị cho con.

gia đình, vừa lo chi phí chữa bệnh cho con rất vất vả. Vì vậy, con muốn tự học tiếng Trung để đỡ tốn kém cho bố mẹ. Sau này khi học Đại học, con sẽ cố gắng đi làm thêm để có tiền học ngoại ngữ”.

Trở lại trường sau thời gian dài nằm Viện, Minh Thư vẫn đạt danh hiệu học sinh Giỏi. Sau mỗi giờ học trên lớp, con lại miệt mài với những ngôn ngữ mới. Với chiếc điện thoại của mẹ, cô bé cần mẫn ghi chép, nghe thật nhiều và tự luyện phát âm.

“Tuy là tự học, nhưng giờ con đã bắt đầu viết thành thạo và có thể nói được một số câu tiếng Trung đơn giản rồi ạ”, Minh Thư chia sẻ với đôi mắt tràn đầy hy vọng.

Đằng sau sự hỗn nhiên, yêu đời, cô bé vẫn luôn là một chiến binh quả cảm. Dù phải đối mặt với nhiều trở ngại, Minh Thư vẫn kiên cường tiến về phía trước với trái tim ấm áp và nghị lực phi thường.

Món quà vô giá sau những biến cố

Khi vừa kết hôn được 6 tháng, căn bệnh ung thư máu đến thật bất ngờ làm dang dở bao ước mơ của cô gái trẻ Nguyễn Thị Ly. Nhưng căn bệnh ấy đã chẳng thể khuất phục được cô gái 25 tuổi và còn khiến cô ấy kiên cường hơn để viết tiếp những trang tươi đẹp của đời mình. Sau 5 năm, cô ấy không chỉ thực hiện được dự định sang Nhật Bản làm việc mà còn đạt được mong ước tưởng chừng như đã tắt: làm mẹ của một thiên thần nhỏ.

Một lần nữa khao khát được sống

Trước khi bị bệnh, Ly vẫn rất khoẻ mạnh và đã nhiều lần tham gia hiến máu tình nguyện. Nhưng rồi, cô cảm thấy sức khoẻ mình ngày càng bất ổn, hay bị hoa mắt chóng mặt, sụt cân nhanh và tự nhiên choáng ngất.

Sau khi được điều trị và truyền máu 1 tuần tại tuyến cơ sở không đỡ, cô gái trẻ đã linh cảm điều chẳng lành được chuyển lên Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương.

Chẩn đoán “ung thư máu” đã khiến Ly và tất cả những người xung quanh rất sốc. Hàng vạn câu hỏi vang lên trong đầu Ly: *Sao mình lại bị ung thư? Tại sao mình lại nhận ngay “án tử”?*

Vì vừa mới kết hôn và chồng lại đang ở Nhật nên cô ấy đã nói với chồng: *“Mình li hôn đi, em không muốn trở thành gánh nặng của anh, cũng không cần anh thương hại”*. Tuy vậy, chồng của Ly vẫn hết mực quan tâm, động viên để vợ thoát ra khỏi những suy nghĩ tiêu cực và yên tâm chữa bệnh.

Từng ngày trôi qua, Ly quen những người bạn cùng phòng bệnh, được chia sẻ nhiều hơn và sẵn sàng đối diện với thực tại. Một năm ròng gấn bó với Viện đã khiến Ly cảm nhận được những niềm vui riêng ở nơi này: *“Ở Viện, em gặp biết bao nhiêu người, từ xa lạ đã trở nên thân thiết, cùng chia sẻ một món ăn, tâm sự và chăm sóc nhau trong cơn hoạn nạn”*.

Đến tận bây giờ, có những người mà người thân của họ đã đi xa nhưng vẫn hay hỏi thăm và động viên em. Dù là đi viện nhưng em cũng coi đó như ngôi nhà thứ 2 của mình”.

Trong khi rất nhiều người nghĩ “ung thư là kết thúc” thì một người đã thực sự đối mặt với ung thư như Nguyễn Thị Ly lại có suy nghĩ rất khác: *“Ung thư” đã mở ra cánh cửa thứ 2, là một lần nữa em khao khát được sống. Là lúc em thấy được sự yêu thương và quan tâm của tất cả mọi người; là những tin nhắn hỏi han, an ủi, rất nhiều sự giúp đỡ. Tất cả đã tiếp thêm sức mạnh để em vượt qua được những ngày tháng đó, để tiếp tục mạnh mẽ đến bây giờ!”*

Không bao giờ chọn cách bỏ cuộc

Ly đã chẳng thể đếm được đã bao nhiêu lần lấy ven, truyền bao nhiêu hoá chất. Cô ấy chỉ nhớ rằng, có những ngày truyền từ hơn 8 giờ sáng đến tận 2-3 giờ đêm; không biết bao nhiêu lần sốt cao rồi lại rét run do phản ứng truyền máu; mỗi lần điều trị xong là một lần chọc tuỷ kiểm tra đánh giá bệnh... Nhưng sau mỗi đợt nằm Viện gian nan, nhận được kết quả lui bệnh cũng là một động lực mạnh mẽ để Ly tiếp tục

cố gắng.

Ly luôn tâm niệm: “Mọi biến cố đều có thể xảy ra. Nếu không chiến thắng được nó, hãy đón nhận nó, chứ **không bao giờ chọn cách bỏ cuộc**.”

Khi mình “chấp nhận” sống chung với những khó khăn thì sẽ thấy cuộc sống này thú vị và vui vẻ hơn.

Chúng ta hãy luôn tuân theo phác đồ điều trị của bác sĩ, kiên trì chữa bệnh và đi khám định kì, biết đâu chờ thêm một vài năm nữa thế giới có thuốc mới cho bệnh nhân K thì chúng ta sẽ có hy vọng”.

Nhờ tuân thủ điều trị và ý chí kiên cường, sức khỏe Ly ngày càng ổn định hơn. Năm 2022, Ly đã thực hiện được dự định còn dang dở là sang Nhật làm việc và sống cùng chồng để cùng nhau xây dựng tương lai.

Phát hiện bệnh khi vừa mới kết hôn, Ly không dám nghĩ mình sẽ được làm mẹ. Vì vậy nên việc mang thai và sinh được một thiên thần nhỏ đáng yêu là một điều kỳ diệu với vợ chồng Ly.

Ly hạnh phúc chia sẻ: “Sau những biến cố đã qua thì có con là 1 món quà vô giá! Cảm ơn con đã đến một cách thật bất ngờ, làm cho cuộc sống của em trọn vẹn và ý nghĩa hơn mỗi ngày.

Đến giờ, em vẫn nghĩ rằng ông trời còn thương em, đã tặng cho em 1 thiên thần rất đáng yêu. Dù có chuyện gì đi nữa thì em vẫn cảm thấy mình may mắn. Mong rằng tất cả chúng ta, dù khỏe mạnh hay cũng bị bệnh như em hãy luôn lạc quan, vui vẻ để tiếp nhận mọi điều trong cuộc sống này!”

“Ung thư” đã mở ra cánh cửa thứ 2, là một lần nữa em khát khao được sống.

“Hãy đón nhận biến cố, chứ không bao giờ chọn cách bỏ cuộc”.

Kỳ tích đến với người phụ nữ từng liệt nửa người

Tôi đã trải qua 2 năm dài trong hoang mang, đau đớn và bất lực. Trong 2 năm ấy, tôi đi từ các viện Y học cổ truyền đến các thầy lang ở khắp Hà Nội để chữa đau lưng mà tình trạng không thuyên giảm.

Tại một bệnh viện, tôi được chẩn đoán bị sập đa tầng cột sống và phải “đổ xi măng” đốt sống. Trong bốn tháng, tôi lên bàn mổ tới 3 lần với 6 đốt sống, nhưng sau mỗi lần phẫu thuật, lưng vẫn đau tới mức thuốc giảm đau cũng không có tác dụng.

Đặc biệt, sau lần mổ thứ 3, hai chân tôi mỗi ngày một yếu và teo đi, sau đó bị liệt hoàn toàn từ thắt lưng xuống, chân không cử động được, ngồi là đổ.

Lúc này, bác sĩ nghi ngờ tôi mắc bệnh về máu. Đúng ngày 5/1/2021, tôi được xe cứu thương chở tới Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương kiểm tra.

Kết quả chọc tủy và sinh thiết tủy xương cho thấy: tôi bị đa u tủy xương và u tương bào.

Khi biết mình mắc phải bệnh ung thư, tôi cảm giác bầu trời như muốn đổ sập xuống, mang theo bóng đen đầy ám ảnh.

Tôi oán trời, trách đất sao lại đẩy tôi vào tình cảnh này! Tôi không sợ chết vì đời người chỉ sống có một lần, sớm hay muộn ai rồi cũng sẽ đi vào cõi thiên thu.

Tôi không sợ đau. Gần 2 năm qua tôi đã đi đến tận cùng của đau đớn rồi. Tôi coi đau đớn như là thử thách mà trời cao gửi đến để rèn luyện tôi.

Điều tôi lo sợ nhất, tuyệt vọng nhất là nếu bị bệnh ung thư thì tôi cứ phải nằm liệt như thế này cho đến ngày nhắm mắt, xuôi tay? Chồng con tôi sẽ khổ với tôi biết chừng nào!

“Thái độ sống tích cực là liều thuốc chữa lành mọi căn bệnh”.

Nhờ sự động viên, chia sẻ kinh nghiệm của người bệnh cùng phòng, tôi bình tĩnh hơn và tiếp nhận điều trị. Đến buổi sáng ngày thứ 8 đã xảy ra một thay đổi nhỏ nhưng lại khiến tôi ngập tràn hy vọng.

Ngón chân phải của tôi cử động được! Tôi òa khóc nức nở. Tôi nghe bác sĩ nói: *"Cháu mới điều trị vòng ngoài mà cô đã có những biểu hiện tốt như thế này, cô cứ yên tâm là mọi việc sẽ tốt đẹp, cô nhé!"*

Kể từ ngày hôm đó, tôi cởi mở hơn với mọi người, nói cười nhiều như chính con người tôi trước kia. *"Tôi đã hiểu: kỳ tích là có thật!"*

Tôi trải qua 8 đợt hóa trị. Điều kì diệu là sau mỗi đợt điều trị, tôi bớt đau đớn và rồi không còn đau nữa. Đôi chân không chỉ cử động nhẹ nhàng mà co duỗi cũng dễ dàng, rồi tôi tự mình ngồi dậy được.

Tôi chăm chỉ luyện tập mỗi ngày, đến hết đợt điều trị thứ tư, tôi đã có thể đi lại gần như bình thường. Sau 8 tháng 17 ngày, tôi được ra viện với kết luận: Lui bệnh hoàn toàn! Tại nơi đây tôi đã hiểu: **kỳ tích là có thật!**

Tôi vẫn muốn theo đuổi đam mê để sống một cuộc đời ý nghĩa. Mặc dù đã ngoài 60 tuổi nhưng vì phụ huynh, học sinh vẫn cần, nhà trường vẫn tin tưởng, tôi quyết định quay lại giảng dạy.

Hàng ngày, tôi - người đã từng liệt nửa người vẫn "đánh võng" từ tầng 2 lên tầng 5 và ngược lại (nơi tôi dạy học), đứng lớp 5 đến 6 tiết một ngày mà không hề mệt mỏi. Thời gian còn lại, tôi tập yoga, đạp xe... Mỗi tháng, tôi đều đặn đi khám định kì một lần, các chỉ số đều rất đẹp.

Đúng 3 năm sau, tôi phải nhập viện điều trị tái phát. Nhưng khác với lần trước, lần này tôi mang theo một tâm thế thoải mái và một niềm tin bất diệt.

Tôi có được tâm thế đó vì sau những lần ra vào viện, tôi đã cảm nhận được tất cả những sự tử tế và tốt đẹp cuộc đời đã mang đến cho tôi.

Đó là sự đồng hành, quan tâm của người thân, sự động viên của bạn bè, đồng nghiệp, của phụ huynh, học sinh...

Đó là sự đồng cảm chia sẻ của những người đồng bệnh. Đó là sự nhiệt tình, tận tâm của đội ngũ y bác sĩ.

Đó là một nền khoa học tiên bộ với nhiều loại thuốc giúp đẩy lùi căn bệnh ung thư, kéo dài sự sống cho người bệnh...

Tôi đã nợ cuộc đời này rất nhiều. Xin cảm ơn cuộc đời và cảm ơn tất cả!

Lần này, khi tôi bước vào phòng bệnh, mọi người đều ngạc nhiên vì nhìn tôi rất tươi tỉnh và phong thái không có biểu hiện giống người bệnh chút nào.

Tôi cười nói: *"Khóc cũng là sống, cười cũng là sống. Vậy tại sao mình không cười? Thái độ sống tích cực là liều thuốc chữa lành mọi căn bệnh nên mọi người cứ thật vui vẻ đón nhận, rồi mọi chuyện sẽ qua"*.

Sau 6 tháng 22 ngày điều trị tái phát, tôi lại được trở về sống cuộc sống như những người bình thường khác.

Rõ ràng: UNG THƯ ĐÂU PHẢI LÀ CHẤM HẾT!

Một lần nữa, xin cảm ơn cuộc đời và cảm ơn tất cả!

Lê Thị Kim Dung (Hưng Yên)

Nữ TikToker mắc ung thư máu **và lòng biết ơn dành cho Hành trình ĐỎ**

Khi nói về những mơ ước và nhiệt huyết của tuổi trẻ, có một câu nói thế này: "Tuổi thanh xuân giống như cơn mưa rào, dù tắm mưa bị cảm lạnh nhưng ai cũng muốn được quay trở lại".

Thế nhưng, với Hồ Quỳnh Hương, nữ sinh Trường Cao đẳng Công nghệ Bách khoa Hà Nội, cơn mưa chiều hôm ấy không chỉ mang đến cái lạnh mà còn là điểm khởi đầu của một hành trình không ai ngờ tới: Hương phát hiện mình mắc ung thư máu.

Thay vì buông xuôi, Hương đã chọn cách sống tích cực. Bằng ý chí và tinh thần không khuất phục, Quỳnh Hương trở thành nguồn cảm hứng cho rất nhiều người đồng bệnh khi lập ra kênh TikTok với nickname đầy mạnh mẽ - “Người đẹp UT máu”.

Với hàng ngàn lượt theo dõi, Quỳnh Hương đã chứng tỏ ung thư máu không phải là “bản án tử hình”. Cô gái nhỏ vẫn dũng cảm đối diện với căn bệnh quái ác, lan tỏa tinh thần lạc quan tới mọi người, và đặc biệt luôn dành sự biết ơn vô hạn tới Hành trình Đỏ - chương trình vận động hiến máu lớn nhất cả nước.

Coi “ung thư máu” như một người bạn mới

Hồ Quỳnh Hương là cô gái năng động, gây ấn tượng với mái tóc dài và đôi mắt long lanh như biết cười. Không ai nghĩ rằng cô gái ấy lại mang trong mình một căn bệnh hiểm nghèo.

Nụ cười lạc quan của cô gái trẻ trong dịp ngày Quốc tế phụ nữ.

Ngày Hương phát hiện mình mắc bệnh, mọi chuyện bắt đầu chỉ bằng một cơn sốt sau buổi chiều dầm mưa. Tưởng chỉ là cảm lạnh thông thường, nhưng cơn mệt mỏi kéo dài khiến Hương kiệt sức. Khi tỉnh lại trong bệnh viện, được nghe thông báo mình mắc ung thư máu.

Trong những cơn đau và những giọt nước mắt, Hương đã từng tự hỏi rất nhiều lần: “Tại sao chuyện này lại xảy ra với mình?”

Nhưng rồi Hương tự nhủ: *“Mình không được gục ngã, ai rồi cũng phải đi qua những ngày mưa giông, nên mình không mong cuộc đời đỡ vất vả hơn, chỉ mong bản thân sẽ đủ kiên cường để vượt qua được mọi thứ. Mình đã học cách đón nhận mọi thứ một cách tích cực hơn”*.

Nhờ sự yêu thương của gia đình, bạn bè và sự chăm sóc tận tình của các y bác sĩ tại Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương, Hương dần ổn định tinh thần. Cô không còn nhìn ung thư máu là bản án tử, mà nhẹ nhàng gọi đó là một “người bạn mới”, một người bạn khó tính, nhưng giúp cô học được cách sống trọn vẹn và kiên cường.

Sức mạnh từ ý chí không bỏ cuộc

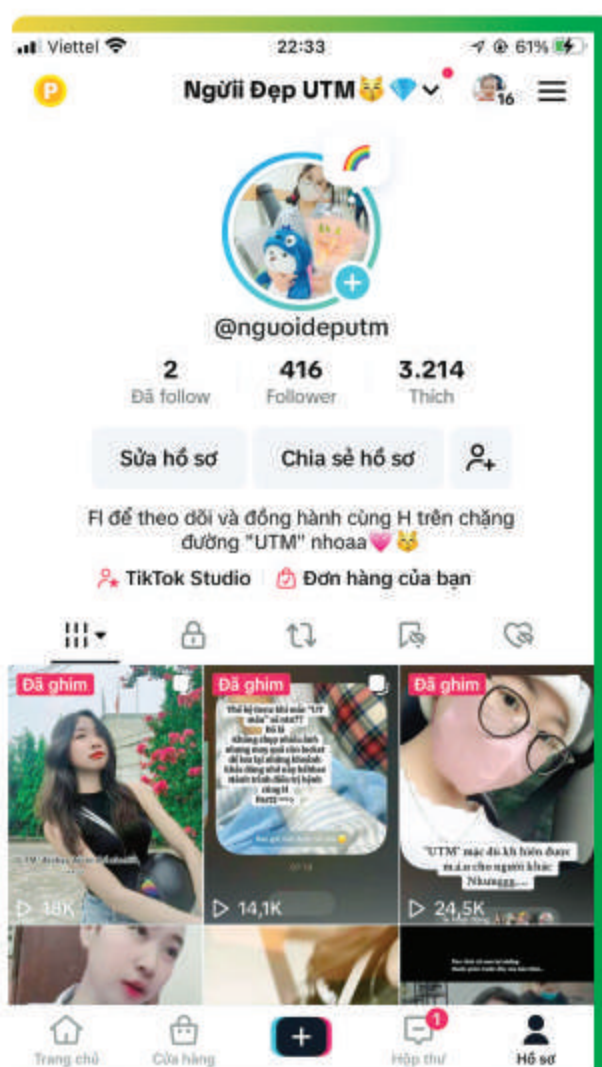
Dù đang trên giường bệnh, Hương vẫn không từ bỏ giấc mơ trở thành phiên dịch viên để được đặt chân tới nhiều vùng đất mới. Cô gái nhỏ tranh thủ những lúc khỏe để học từ vựng, ôn ngữ pháp...

Trải qua quá trình điều trị khiến cô gái xinh đẹp ngày nào dần có nhiều thay đổi về ngoại hình khiến Hương thu mình lại.

Nhưng từ sâu trong lòng, ý chí trỗi dậy, Hương quyết tâm không để bản thân mãi như vậy. *“Em không muốn chỉ nằm đó, buồn bã và chờ đợi. Em muốn làm gì đó, ít nhất cho chính mình”*, Hương chia sẻ.

Kênh TikTok “Người Đẹp UTM” (Người đẹp ung thư máu) cũng được ra đời từ đó, như một cuốn nhật ký Hương ghi lại quá trình đấu tranh với bệnh tật. Những video giản dị, chân thật của bạn trẻ nhanh chóng lan tỏa, chạm đến trái tim nhiều người.

Người xem kênh Tiktok mà Hương lập ra không chỉ có bệnh nhân ung thư, mà còn là những người đang vật lộn với tổn thương tinh thần, những người từng mất niềm tin vào cuộc sống. *“Em không nghĩ lại được mọi người yêu thương như*

như vậy. Mỗi bình luận, mỗi lời động viên là một liều thuốc chữa lành với em", Hương xúc động.

Tình cảm và lòng biết ơn dành cho Hành trình Đỏ

Đi qua cơn bão lớn, Quỳnh Hương nhận ra có những điều tưởng chừng nhỏ bé lại chứa đựng bao tình cảm lớn lao. Như những giọt máu Hương được truyền đều là món quà vô giá từ những người xa lạ, được kết nối bởi những trái tim nhân hậu.

Hương tâm sự: "Khi nằm viện, em phải truyền máu rất nhiều lần. Có lần, em thấy các tình nguyện viên mặc áo đỏ, hô khẩu hiệu, vận động hiến máu, thấy các anh chị phải dậy sớm để đi tiếp nhận máu... Tìm hiểu em mới biết về Hành trình Đỏ, một hành trình thật sự nhân văn.

Em nghĩ về từng người đã hiến máu, nghĩ về những anh chị rong ruổi đi các tỉnh để tổ chức hiến máu. Máu đang chảy trong cơ thể em là từ hàng ngàn tấm lòng như vậy. Mỗi lần truyền máu, em lại thầm gửi lời cảm ơn tới tất cả, biết ơn tới Hành trình Đỏ. Không biết mặt nhau, nhưng có thể nhờ Hành trình Đỏ, các anh chị đã cho em có thêm cơ hội để sống".

Tận hưởng trọn vẹn cuộc sống ngay cả khi mắc ung thư máu, trân trọng từng giây phút trôi qua, lan tỏa tới mọi người sự lạc quan, tích cực đó là những gì mà Hương đã và đang làm.

Khi đã quen với "ngoại hình" mới, Hương không còn tự ti trước mọi người, luôn sẵn sàng tạo dáng, lưu lại những khoảnh khắc đầy ý nghĩa.

Mong rằng tất cả những ai mới phát hiện bệnh, đang điều trị hay có người thân mắc phải ung thư máu sẽ luôn luôn hoan hỷ chấp nhận, mạnh mẽ vượt qua.

CHỈ ĐẠO NỘI DUNG

PGS.TS. Nguyễn Hà Thanh

Viện trưởng Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương

TS.BS. Vũ Đức Bình

Phó Viện trưởng Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương

BAN CỐ VẤN CHUYÊN MÔN

BSCCKII. Võ Thị Thanh Bình

Trưởng khoa Ghép tế bào gốc

TS.BS. Nguyễn Vũ Bảo Anh

Trưởng khoa Hồi sức cấp cứu

ThS.BS. Nguyễn Quốc Nhật

Phó trưởng khoa Điều trị hoá chất

TS.BS. Hoàng Thị Hồng

Phó trưởng khoa Bệnh máu trẻ em

BSCCKII. Trần Quỳnh Mai

Phó trưởng khoa Bệnh máu trẻ em

BSCCKII. Nguyễn Thuỳ Dương

Phó trưởng khoa Bệnh máu tổng hợp

BAN BIÊN TẬP

ThS. Nguyễn Văn Nhữ

ThS. Trương Thị Thu Hằng

ThS. Phạm Hải Yến

ThS. Lý Thị Hảo

CN. Hoàng Đỗ Thuỳ Trang

CN. Nguyễn Quang Hải

HÌNH ẢNH, THIẾT KẾ

CN. Đoàn Thị Mỹ Hạnh

CS. Trần Chiến

CN. Nguyễn Quang Hải

CN. Lê Gia Thắng

Nhân vật cung cấp

Ban biên tập trân trọng cảm ơn người bệnh, gia đình người bệnh và đồng nghiệp đã hỗ trợ để hoàn thành ấn phẩm này!

Vui lòng liên hệ với tác giả khi đăng tải các bài viết trong ấn phẩm.

Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương

Địa chỉ: Số 5 Phố Phạm Văn Bạch, phường Cầu Giấy, TP. Hà Nội

Các kênh Truyền thông - Giáo dục sức khỏe

- Website: www.vienhuyethoc.vn
- Facebook: www.facebook.com/vienhuyethoc
- Youtube: www.youtube.com/c/vienhuyethoctruyenmautw
- Instagram: www.instagram.com/vienhuyethoc_truyenmautw
- TikTok: [tiktok.com/@hienmau_vienhuyethoc](https://www.tiktok.com/@hienmau_vienhuyethoc)
- Zalo: zalo.me/hienmau

Phòng Truyền thông - Giáo dục sức khỏe rất mong được đón nhận những chia sẻ, tâm sự của người bệnh và người nhà người bệnh qua các kênh truyền thông trên hoặc theo địa chỉ email: truyenthong.nihbt@gmail.com

Địa chỉ tư vấn, hỗ trợ người bệnh về tâm lý - xã hội

- Phòng Công tác xã hội, P907, tầng 9, nhà H, Viện Huyết học - Truyền máu TW
- Điện thoại: (024) 3833 0088

Các điểm hiến máu cố định ngoại Viện tại Hà Nội

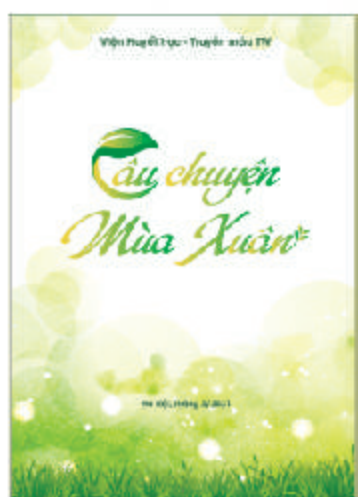
- Số 18, Quán Sứ, phường Hoàn Kiếm
- Số 132, Quan Nhân, phường Thanh Xuân
- Số 1, Hoàng Cầu, phường Đống Đa
- BV Đa khoa Nông nghiệp, km13+500, Quốc lộ 1A, xã Ngọc Hồi

Tổng đài đặt lịch hẹn
khám bệnh theo yêu cầu:

1900 96 96 70

CÁC SẢN PHẨM ĐÃ PHÁT HÀNH

Mời Quý vị quét mã QR tại đây
để đọc các ấn phẩm trên

Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương

Địa chỉ: Số 5, phố Phạm Văn Bạch, phường Cầu Giấy, TP. Hà Nội

